

Farkas Mariann

Ez én vagyok Csíkszeredában egy barátommal, akinek már nem emlékszem a nevére. 1947-ben készült a kép, nem valami speciális alkalomból, hanem csak akartuk, hogy legyen egy képünk együtt. Budapestről Csíkszeredába jutásunk története a következő: tavasszal, 1945 áprilisában átjöttünk Aradra, akkor minden határt megnyitottak, lehetett menni Bécsbe, Amerikába, nyugatra. Apám [Bozóky Albert] beszélt a húgával, Hildával, aki Aradon lakott, és eljöttünk látogatóba. Marhavonattal jöttünk, de csak látogatóba, meg nem fordult a fejünkben, hogy itt maradjunk. Azzal jöttünk, ami rajtunk volt, semmi egyébünk nem volt. De aztán annyit győzködte apámat a húga meg a nagybátyám, hogy apám azt mondta, hogy Romániában maradunk, és nem tértünk vissza Budapestre. Apám éppen talált állást, és elment Csíkszeredába. Egy hajdani aradi ismerősével találkozott, mivelhogy 1940--1944 között ide járt, Romániába, szerződéseket kötni fa és bútor vásárlására. Magyarország nagyon szegény erdőkben, és itt sok erdő volt, különösen a Székelyföldön. És találkozott Aradon egy ismerőssel, egy Lempert nevű zsidóval. Sokkal idősebb volt, mint apám, és azt mondta neki: 'Bozóky úr, jöjjön Csíkszeredába, szerzek lakást, lesz munkája, főkönyvelő lesz nálam, a gyárban.' Neki volt ott egy fűrészüzeme meg egy malma Csíkszeredában, és elszédítette apámat. Végül is így kerültem Budapestről Csíkszeredába. Apám főkönyvelőként dolgozott az ottani fűrészüzemben. Pont a város közepében laktunk, egy régi bérlakásban. Akkoriban nem voltak tömbházak Csíkszeredában, siralmasak voltak a körülmények. Volt két szobánk, egy konyha és annyi. Az emeleten laktunk, vederrel vittük fel a vizet az utcáról, kútról, nem volt vízvezeték. Villany az volt, a vécé a folyosó végén, fából, mint falun. Télen, amikor ki kellett menni, megfagyott az ember fenéke, amíg lehúzta a nadrágot vagy a ruhát, és leült. Rettenetes volt. Azt hiszem, hogy apámat felőrölte a testvéreinek az elvesztése, minthogy mi egy igen összetartó család voltunk, ez felőrölte őt. Meg aztán elkövette azt a hibát, és erre rájött, hogy meglehetősen elvágta alattam a fát, hogy idehozott Csíkszeredába, a világ végére. Valóban igen szegények voltunk akkor, és hat-hét év alatt, amennyit még élt apám, nem szerezhettünk vagyont. Csíkszeredában folytattam a középiskolai tanulmányaimat, minthogy már négy évet jártam Budapesten, az akkor kötelező nyolcból. A gimnázium után egy évig, ha jól emlékszem, titkárnőként dolgoztam a csíkszeredai városi kórházban, 1949-ben. A műszaki rajzoló iskolát

1948--1951 között végeztem el, szintén [Csík]Szeredában, miközben dolgoztam is.